

אמר ליה רבי מנא: הא הרי תמן תנינן:

בן עזאי אומר: האלוליים מתעשרין לעצמן.

ומדקאמר "האלוליים" סתם, ולא חילק ביניהם, הלא משמע שאפילו הנולד עד עשרים ותשעה באלול מתעשר עם שאר בני אלול.

ותיקשי, וכי אית לך למימר האם ברצונך לומר כי בן עזאי — כרבי שמעון הוא סובר, שמחוסר זמן נכנס לדיר להתעשר, ולא כרבנן החולקים עליו?

הלוא מסתבר שהוא סובר כרבנן שהם רבים, ולדעתם הנולד אחר כ"ב באלול אינו ראוי להתעשר בשנה הזאת לפי שהוא "מחוסר זמן" ואינו ראוי עתה להקרבה.

אלא, כמה דאת אמר על דבן עזאי [כמו שאמרת שלבן עזאי] מניחן [את הנולדים אחר כ"ב באלול] לשנה הבאה, כדי שיעברו עליהם שמונה ימים ויהיו ראויין להקרבה, ואז הן מתעשרין עם בני אלולים.

כמו בן את אמר על דרבנן [כך נימא לדעת רבנן]: מניחן — את האלוליים שנולדו אחר כ"ב אלול ועד ראש השנה — לשנה הבאה, וממתין מלעשרן עד שיעברו עליהם שמונה ימים ויעשו ראויים לקרבן, ואז הן מתעשרין עם בני שנתן [החולפת].

ולכן, אפשר להעמיד את משנתנו כרבנן, ולא צריך להעמידה כשיטת רבי שמעון

בכור בהמה שנולד, דינו לכתחילה להקריבו קודם שתעבור שנתו הראשונה. שנאמר "לפני ה' תאכלנו שנה בשנה".

השמיני ללידתם הוא בשנה הבאה, אינם בני שנה זו [הואיל ובכ"ט באלול עדיין אי אפשר לקבוע עליהם שם מעשר, בדומה לתבואה שלא הביאה שליש לפני ראש השנה].

וכיון שאמרינן "כל הנולדים מראש השנה עד כ"ט באלול מצטרפין", הרי חזינן שבמעשר בהמה אזלינן בתר לידה לקביעת שנת המעשר, ולא אזלינן לא בתר חנטה, ולא בתר הבאת שליש.

אמר רבי שמאי בשם רבי ביבי ברבי חייא: משנתנו רבי שמעון היא.

כשליש — עשה אותה רבי שמעון, כדעתיה.

שלשיטתו, יש לדמות מעשר בהמה למעשר תבואה וזיתים, שזמן גידול שליש הוא הקובע בהן.

דאמר רבי שמעון: קרבן שהוא "מחוסר זמן", אף שעדיין לא הגיע זמנו הראוי להקרבה, מכל מקום הוא נכנס לדיר להתעשר, וחל עליו שם מעשר, אף שעדיין אינו ראוי להקרבה.

ולדבריו, כל הנולדים עד כ"ט באלול נחשבים כמו שהביאו שליש בתבואה, כיון שהם ראויין להחיל עליהם שם מעשר בהמה כבר משעת לידתם.

קם רבי מנא, נפגש עם רבי שמאי.

אמר לו: וכי את אמרת הדא מלתא שלשיטת רבי שמעון מעשר בהמה הוא כשליש בתבואה! ?

אמר ליה רבי שמאי: איין! אכן.